

תת"ע (חיפה) 18951-10-23 - מדינת ישראל נ' אלחג אבו ענזה ריהם

תת"ע (חיפה) 18951-10-23 - מדינת ישראל נ' אלחג אבו ענזה ריהםשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 18951-10-23

מדינת ישראל

נגד

אלחג אבו ענזה ריהם

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[28.12.2024]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

הדין נדחה, לבקשת מי מטעם ב"כ הנאשמת, מיום 12.3.24 ליום 27.10.24 (ר' פרוטוקול מיום 12.3.24).
ביום 25.10.24, הגיש ב"כ הנאשמת בקשה לדחיית הדין, בטענה כי קבועים לו דיונים נוספים. בקשה זו נדחתה,
מאחר והדין היה קבוע מזה זמן רב.

ב"כ הנאשמת היה מודע לדחיית הבקשה וחובת ההתייצבות ולכן, לטענתו, ביקש מעו"ד אחר להתייצב לדין, אך זה
לא עשה כן, כנראה בשל עומס עבודה. עוד טוענת המבקשת כי העונש שנגזר עליה (קנס בסך של 6000 ₪), הינו
מכביד וכי היא לא נהגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, שכן הרכב משמש אחדים מבני משפחתה; אך טרם נודעה לה
זהות הנהג בפועל (סעיף 8 לבקשה).

המאשימה מתנגדת לבקשה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הנאשמת אינה טוענת כי לא הייתה מודעת למועד הדין ואף לא טוענת לחוסר מודעות לדחיית בקשת הדחייה
מטעמה, אלא לטעות מצד עורך הדין האחר.

ראשית אציין כי הבקשה אינה מבוססת עובדתית. טענת הנאשמת בעניין עורך הדין האחר אינה מגובה עובדתית ואף
אינה מלווה בתצהיר רלבנטי, לא מטעם בא-כוחה ולא מטעם עו"ד האחר. ודוק, אף תצהירה של הנאשמת שצורף
לבקשה, אינו מציין עניין זה, אלא באופן כללי (תצהיר בג"צי) וממילא דבר זה אינו בידיעתה האישית.

גם אם הייתי יוצא מנקודת הנחה כי הדברים נכונים ועו"ד האחר לא התייצב בשל שגגה, טעות, היסח דעת או עומס עבודה, לא היה בכך כדי להצדיק היעדרותה של הנאשמת מן הדיון.

כידוע, טעות, שגגה, או היסח דעת אשר גרמו לאי התייצבות "אינה מהווה "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446/14 ריאד אסדי (26.3.14), רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18); ועוד].

הדבר נכון גם לגבי שגגה של עורך דין, שהרי כבר נפסק כי "דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל [2.10.13]).

ממילא, גם אם מסרה הנאשמת את התיק לטיפול עורך דינה, או אחר מטעמה, הדבר אינו פוטר אותה מלברר אודות התיק, להתייצב לדיון ולוודא כי התיק מטופל כפי רצונה. ר' לעניין זה עפ"ת 7308-07-23 אבו דהוק (22.1.24): "המערער המשיך בדרכו, וגם לאחר שמינה לעצמו סנגור, התעלם מחובתו להתייצב לדיון. ראוי להדגיש כי משמעות זכות הייצוג היא הזכות להתייצב בבית המשפט בלוויית עו"ד. בעל דין המיוצג על ידי עו"ד נדרש להתעניין אצל בא-כוחו מה עולה בגורלו של ההליך. בעל דין אינו רשאי לנתק קשר עם סנגורו, להתעלם מחובותיו במסגרת ההליך, לא להתייצב לדיון ולאחר מכן לצפות כי תישמע טענתו לפיה לא ידע על המתרחש".

משכך, לא היה טעם מוצדק לאי התייצבותה של הנאשמת, או מי מטעמה לדיון.

גם טענתה של הנאשמת כי אחר נהג ברכב אינה מצדיקה הבקשה, במיוחד כאשר הנאשמת כלל אינה מצביעה על זהותו של אותו הנהג.

כידוע טענת "אחר נהג" אינה מצדיקה על דרך הכלל ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר, לא כאשר קיים תצהיר של אותו אחר ואפילו לא כאשר מירב הסיכויים שבקשה להסבה, לו היית המוגשת במועד היתה מתקבלת (רע"פ 8427/17 סאלם הנ"ל, עפ"ת 16656-09-23 גלנטי (12.12.23) ועוד).

הדברים נכונים, מכוח קל וחומר כאשר הנאשמת כלל אינה מצביעה על זהותו של הנהג האחר. לנאשמת היה די והותר זמן על לברר את זהותו של אותו נהג אחר, אם לפני ההקראה הראשונה, אם במהלך 7 החודשים של דחיית הדיון ואם לפני הגשת הבקשה דנן. הנאשמת לא עשתה כן ואין לה להלין אלא על עצמה.

בבנוסף, עצם העובדה שהנאשמת אינה אוחזת ברישיון נהיגה, אינה שוללת אחריותה על ביצוע העבירה, גם אם מכוח חזקת הבעלות בלבד. כידוע משמעותה של חזקה זו היא אחריותו של הבעלים בנעשה ברכבו וחובה עליו להוכיח, במאזן ההסתברויות מי החזיק ברכב באותו המועד.

למעשה, עונשה של הנאשמת נגזר מכך שאינה אוחזת ברישיון נהיגה. במצב דברים זה, ברור שאין הצדקה להטלת רכיבי ענישה שאינם רלבנטיים לגביה כגון פסילה על תנאי או פסילה בפועל, על אף שמדובר ברכיבים אפשריים מבחינת חומרת העבירה (נסיעה של 52 קמ"ש מעל המותר בדרך עירונית, גם אם מאפייניה של זו דומי לדרך בינעירונית). בהתאמה, קיימת הצדקה להטיל ענישה שתניע בעלי רכבים כמוה לערוך רישום מדויק ובזמן אמת של הנוהגים ברכב, על מנת שניתן יהיה לזהותם ולהטיל האחריות על הנהג האמיתי. לטעמי, סביר וראוי להטיל עונש הדומה במקצת לענישה של תאגיד (פי 4 מקנס המקור), ענישה שמטרתה הבסיסית זהה.

על אף האמור, מצאתי להתחשב בכך שמדובר באדם פרטי בעת גזירת עונשה של הנאשמת (קנס בסך של 6000 ₪), שכן על תאגיד היה מוטל קנס של 6000 ₪ כבר במהירות הנעה בין 111 ל-120 קמ"ש ואילו במקרה זה (מהירות של 132 קמ"ש), היה מוטל קנס מכביד בהרבה.

בהינתן האמור, ועל אף שהדברים נטענו ברמיזה בלבד, לא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דין אף בעניין עונשה של הנאשמת.

מהטעמים האמורים, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

נוכח דחיית הבקשה מתבטל עיכוב ביצוע העונש ויש לשלם את חוב הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן החלטה זו ועד ליום 30.03.2025, וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון ****** (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשפ"ה, 28 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.